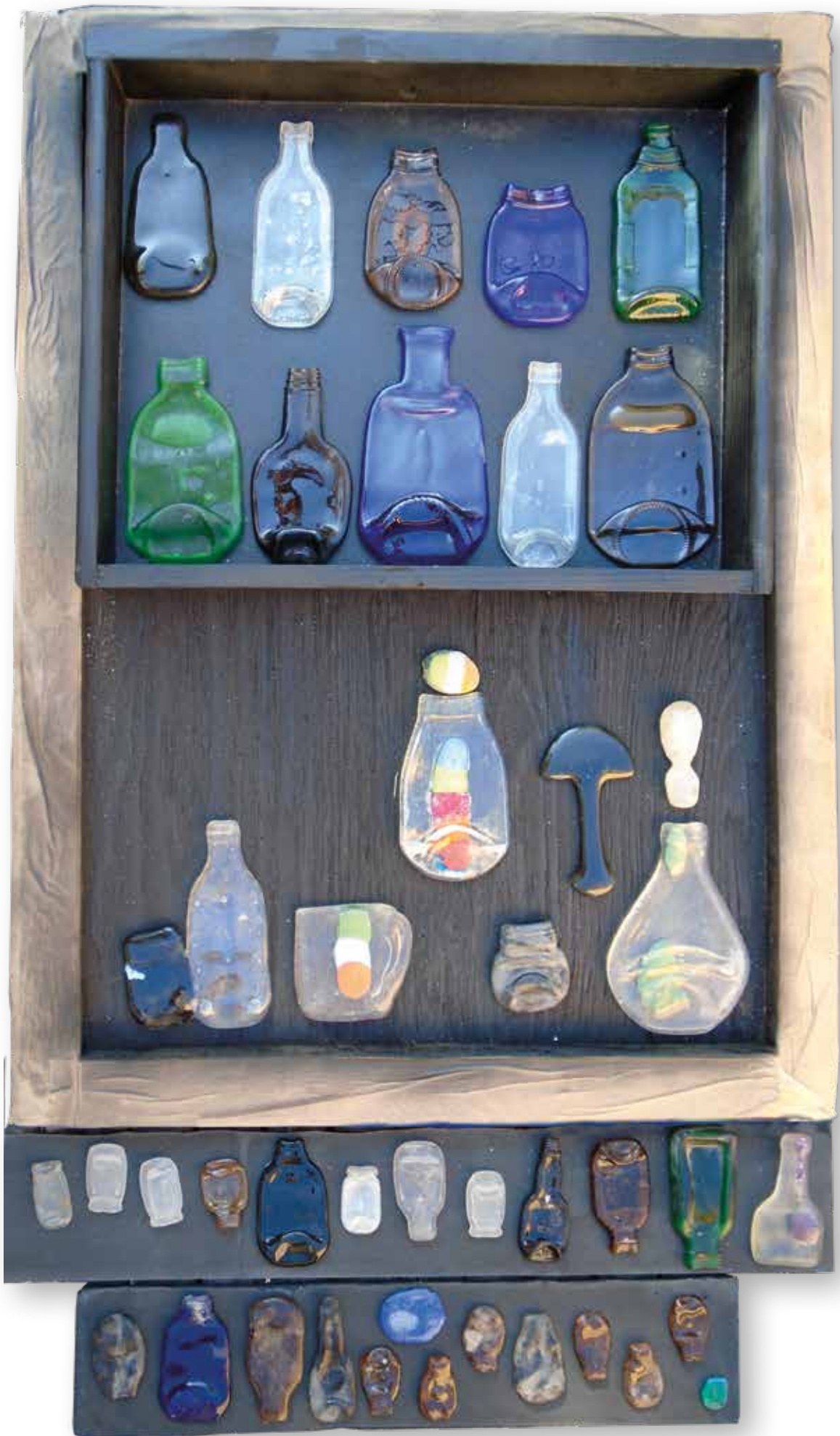




HRVATSKO
DRUŠTVO
LIKOVNIH
UMJETNIKA
RIJEKA

Dunja Demartini





Kompozicije tragova otisnutih sjećanjem i zaboravom

Slojevi izložbe o kojoj govorimo sežu duboko ispod površine naših osjećanja i razumijevanja.

Prizori pred nama su sami po sebi konstruirane i rekonstruirane vizualne tvorbe koje u prvom redu recikliraju potrošene predmete i naša nepotrošena sjećanja na njih. Spuštamo se tako od pojavne, estetske razine vidljivog, do dubokog korijenja nevidljivih motiva koji pokreću umjetnicu i definiraju njezin rad.

U procesu Dunjina recikliranja vraćaju nam se potrošeni predmeti, ali ne kao prerađeni za novu upotrebnu funkciju, već kao rekonstruirane funkcije zaboravljenog života u novom, obliku prisutnosti. Odbačene posude, tave, zdjelice i kojekakve posude asociraju na arheologiju donedavnosti, na djetinjstvo sredovječne generacije, na sve što nam je izmaklo.

Ta sentimentalna vrijednost predmeta u kojima se pripremalo nešto elementarno kao hrana, i nešto eterično kao miris kuhinje koja je nestala, zadržava nam pažnju dok gledamo asemblaže od posuda, ovješanih u transparentnoj konstrukciji. Te su posude razgoličene i nanizane kao sirotinju koja čeka obrok, potrošene i nanizane u svojim kromatskim silnicama plavih ili aluminijskih blokova kao slike u antimuziju. I na koncu, nanizane i podložne kretanju poticajem vjetra ili dodira rukom. U tom slučaju, estetski sloj, pod kojim titra vrlo sentimentalni sloj, dobiva još jednu razinu, a to je zvuk dodirivanja metala komponiran kao akcent slučajnosti i procesualnosti, trajanja i krhkosti. U toj mreži slika, sjećanja i zvukova Mnemosina, božica sjećanja nadmeće se s Letom, božicom zaborava kao uvijek kada prođe dovoljno godina da bismo to nadmetanje prepoznali kao vlastitu sudbinu.

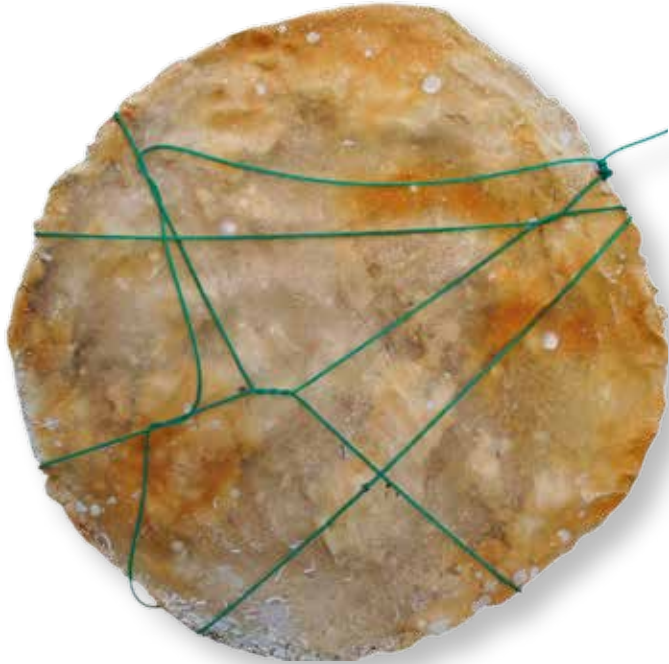
Dunjini rad nije efemeran, niti je prolazan, jer sasvim suprotno tome konstruira potrošenost i efemernost predmeta po pravilima estetskih notacija u materijalni predmet uzdignut na pijedestal artefakta. Gotovo artepoverijanski postupak nadograđuje se rafiniranim žičanim crtežima iz istog bazena odbačenih stvari kao što su klavirske žice ili žice iz vinograda. Obilje hrđe obojalo je tu odloženost metala spojem vremena i vode. Vremena o kojem je stalno riječ i vode koja kao kiša ili more korodira i obavlja sve što smo odložili i zaboravili u svojim vrtovima, vinogradima i morskim dubinama. Dunja doslovno sama, svojim rukama i tijelom izvlači iz podmorja ruzinavo sidro s njemu odavno nepotrebnim, ali za njega vezanim lancem.

Ali, nema u toj poetici novih sidrenja ni novih simbola, postoji samo vraćena i predočena odbačenost kao podsjetnik i kao rečenica u dnevniku, napisana tijelom.

Svoje dnevničke crteže, male dnevne križaljke ekstremnih vremenskih događanja, o visokim, nenasnim ljetnim temperaturama ili olujama (svejedno) ona stavlja pod zahrđale žičane mreže različitih formata, te ono što je bio konkretan život praćenja situacija, prekriva odbačenom armaturom i upravo tako govori o procesu svojih vizualnih, estetskih, umjetničkih i ljudskih preokupacija.

Mozaički obojeni kamenčići, rastaljene staklene bočice, sitni crtački zapisi, obojene limenke mačje hrane, voda na udubljenom poklopcu papirnate bačve, listanje mokrog kartona na oblom tijelu bačve, lepeza starih motika, čvrst stisak šiljastih vila, kružne kamene ploče tonirane morem... nisu samo nabranje tragova (života), već su akcenti vizualne sintagme, jedan postupak koji se u radu Dunje Demartini odmaknuo od nekadašnje satire i crnog humora prema spašavanju svijeta od gomile odbačenih stvari kao da se radi o nekoj mentalnoj ekologiji. S druge strane, radi se i o spašavanju nas samih od svijeta koji odbacuje, zaboravlja i poništava estetske aure naših starih značenja, naše dragocjeno iskustvo života.

Imala sam privilegiju vidjeti ovu izložbu u vrtu. Sve što sam zapazila i ovdje napisala bio je obasjano jasnim i jakim jutarnjim suncem. Nedavna kiša baš se bila zadržavala na površini ovih stvari. Sve je bilo uronjeno u gusto zelenilo. Tako je moj osjećaj ovih radova bio definiran kontekstom otvorenog prostora, dakle onog prostora u kojem stvari i nestaju i ponovo nastaju. Izložbeni prostor s druge strane, pokazati će te radove kao dogođenu umjetnost i kao kulturnu činjenicu zaogrnutu šalom svoga vrta. Velika je to privatnost skrivena u činu izloženosti.







Dunja Demartini rođena je u Rijeci 1957. godine. Diplomirala je na Pedagoškom fakultetu u Rijeci, na odsjeku za likovne umjetnosti – izborni kolegij grafika. Sudjelovala je u radu Kalkografskog ateliera na Sušaku od 1997. do 2001. godine.

Član je Hrvatskog društva likovnih umjetnika Rijeke. Od 1996. godine samostalno izlaže.

Ostvarila je petnaest samostalnih izložaba u Hrvatskoj (akvareli, crteži, grafike, slike, instalacije, objekti, keramika), a sudjelovala je na više od šezdeset međunarodnih izložaba u svijetu (Italija, Rumunjska, Mađarska, Japan, Koreja, Španjolska, Egipat, Portugal, Njemačka, Argentina, Litva, Poljska, Belgija, Crna gora, BiH, Srbija).

Sudjelovala je u radu mnogih međunarodnih kolonija za keramiku.

Dobitnik je nekoliko međunarodnih i nacionalnih priznanja za grafiku i keramiku.

Živi i radi u Rijeci.

Atelier: Vodovodna 39, Rijeka • dunja.demartini@gmail.com

Izdavač: Hrvatsko društvo likovnih umjetnika Rijeka
Rijeka, Korzo 28/II, Tel: 051/332-494, 338-809
e-mail: hdlur@ri.t-com.hr • web: <http://hdlu-rijeka.hr/>

Za izdavača: Damir Šegota
Urednica: Jasna Rodin

Administrativna služba: Jadranka Jerkić

Organizator: Hrvatsko društvo likovnih umjetnika Rijeka

Oblikovanje kataloga: Branko Lenić

Tisak kataloga: Tiskara Sušak

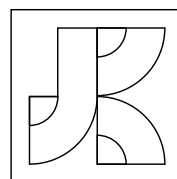
Br. kataloga: 14 / 22

Naklada: 100 komada

Naše programe podržavaju:

Odjel gradske uprave za kulturu Grada Rijeke

Ministarstvo kulture Republike Hrvatske • Županija primorsko-goranska



Galerija
Juraj
Klović
Rijeka

Galerija Juraj Klović
Rijeka, Verdijeva 19b
31. 10. - 14. 11.2022.

